
DYKCYJONARZ (1) *sb m*

G sg dykcyjonârza.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

*Słownik, leksykon [dictionarium — księgi, w których słowa wespolek są zgromadzone i wyłożone, quemadmodum Graeci λεξικον vocant Mącz 86d; słownik, wokabularz – dictionarium, vox recentiorum parum Latina Cn]: przez dowcip ludzki/ ktoremuch pomoc vmyślił/ przez wydanie Dictionarzá obfitego/ który niebędzieli mógł obfitszy być/ tedy wždy da Pan Bog z rownanay z fąsieckim/ ktorych Niemcy y lątynowie vzywáią/ zowác *Promptuarium linę latinę SienLek 196.**

JW